

VIII.

*Trắng mưa quá khứ chim về muộn
Ai vẫy chào ai khi bóng đêm
Cây lá gọi tên ngàn kỷ niệm
Ta gọi thăm em giữa đáy tim.
(thơ Trần Nghi Hoàng)*

Nha Trang, Chủ nhật 22/9/1974

Tay tôi cầm *violon*, vai anh đeo túi xách, chúng tôi từ bỏ khách sạn khi trời còn ẩm ướt mù sương.

Trời mưa lất phất. Hơi biển lạnh lạnh. Vừa khoác *manteau* vào vai tôi, anh vừa nói:

“Áo này em mặc khi đến Nautique lần đầu. Anh rất thích cái vẻ phiêu bồng trên em mỗi khi mặc nó.”

Và cười, tiếp:

“Anh mang cảm tưởng chúng mình như một cặp vợ chồng nghệ sĩ vừa xong buổi trình diễn, đêm ngủ lại hậu trường, mở mắt ra là lên đường thật sớm.”

Lòng tôi bồi hồi. *Hình ảnh anh vừa vẽ cũng chính là điều ước mơ trên hết trong tôi.*

Con đường Phan Thanh Giản từ biển dẫn về phố chợ dài hun hút. Buổi sáng tinh mơ, trong không gian còn thoảng đầy hơi muối mặn. Cái dáng anh nhẹ nhàng khinh khoái. Bước bên anh, mong manh nhỏ bé, có khi tôi tưởng như mình đang là người vợ trẻ đi dạo cạnh chồng trong một buổi sáng đẹp trời lất phất mưa bay...

Trong căn nhà 7B Quang Trung.

Buổi rượu bắt đầu từ lúc 12 giờ trưa với đầy đủ các khuôn mặt bạn bè, kể cả anh Thùy và anh Phát. Tôi ngồi cạnh anh, không tham dự vào bất cứ câu chuyện nào của mọi người. Đôi lần nghe anh nhắc:

“Em đừng uống nhiều quá.”

Và một lần anh cúi vào tóc tôi:

“Anh biết em buồn, nhưng rõ ràng là em không tin anh trong ý nghĩ quyết lòng một ngày nào đó sẽ ra đi cùng em.”

Tôi vẫn chỉ cúi đầu uống.

Cho đến khi nghe chị Mimi kể giữa mọi người: “*Bà Thùy bảo bà Lan: ‘Sao chị không kêu cảnh sát bắt nguyên cái ổ ấy đi. Toàn một lũ điếm!’*” thì tôi ngồi dựa vào tường, nhắm mắt, đầu óc rối loạn, nghe tiếng anh nói nhỏ: “*Cô bé say rồi!*”

.....

Thật lâu, lâu lắm trôi qua....

Giọng Khánh Huy gọi khẽ bên tai:

“*Thu Vân gói lên đây nè!*” (và lập tức, một chiếc gói êm được kê dưới đầu...)

Đầu đó vẳng lên tiếng anh Thùy lè nè:

“*Tôi thương con bé Thu Vân chỉ vì nó dám yêu thằng Ngọc trên rặng dưới đé. Nhất là cái lúc nó dám leo mái nhà trốn theo thằng cao bồi kia, tôi cứ sợ thân hình mảnh khảnh của nó ngã xuống.*”

Ấy cũng chính là lúc tôi mở mắt ra.

Anh Thùy kêu to:

“*Cô em gái tôi tỉnh rồi kìa! Thu Vân có biết là ai đang nói cùng em đây không?*”

Tôi đáp:

“*Dạ, anh Thùy.*”

“*Làm thế nào để biết em đã tỉnh hẳn?*”

“*Em sẽ đàn cho anh nghe!*”

Và đầu rặng đầu óc còn ê ẩm, bản nhạc *Tristesse* của Chopin vẫn được tôi tấu lên trọn vẹn. Những âm thanh thân yêu đã đẩy xa hết mọi khổ đau quẩn quýt, đẩy luôn hình ảnh anh khỏi vùng trí não. Tôi nghe lòng thật ấm với nỗi cô đơn riêng. Giữa cái ý thức mập mờ của một cơn say vừa dứt, tôi bỗng thấy tâm hồn nhẹ tênh như hơi gió thoảng, anh và tất cả mọi người chung quanh thành như mộng lung mờ nhạt. Và tôi cười trong tiếng đàn mình, cái cười mộng mị chiêm bao.

8 giờ tối, cả bọn kéo đến Nautique.

Ôm đôi vai tôi, anh nói nhỏ:

“*Lúc này anh Phát bảo anh rằng: ‘Bây giờ tôi hiểu tại sao cậu mê con bé đó. Chính tôi cũng mê nó nữa, say đến thế mà vẫn kéo Tristesse tuyệt diệu như thường!’*”

□

Nha Trang, thứ Hai 23/9/1974

Mưa gió liên miên kéo dài từ đêm qua cho đến trọn ngày kế tiếp. Ngồi nơi bàn viết nhìn ra ngoài mưa, bao nhiêu hình ảnh dôn về trong trí.

Từ ngày ra đi khỏi đời Sơn với một đứa con, bắt đầu chấp hành cuộc sống cô đơn bay nhảy, tôi không còn lần nào mơ tưởng tới hôn nhân. Vậy mà tại sao trong mối tình hiện tại, lại chỉ nghĩ đến điều phó thác cho anh tất cả tự do mình yêu thích? ***Có phải rằng tôi nhìn thấy từ anh một kho tàng và tiếc nuối cái kho tàng này rồi cũng mai một đi theo với cuộc sống hằng ngày trì độn?*** Hay có phải anh dịu dàng vô cùng như một người cha, hiểu biết cặn kẽ như một người bạn và đậm ám thiết tha như một người chồng... những điều đã tạo nên cho tôi cái ước muốn dần thân?

Đôi lúc cũng tự hỏi, liệu tôi có hấp tấp chẳng khi quyết định lòng mình như thế? Liệu những gì hôm nay có phải là mãi mãi về sau? Tôi không thể biết. Chỉ biết rằng, hầu như càng lúc anh càng tỏ ra cần

thiết tôi thật sự. Anh không phải đùa cợt, mà chính là đang mong muốn một đời sống với tôi.

Buổi chiều, mưa gió dầm dề, chị Mimi khoác áo đến chơi. Chị là một vũ nữ, đã 40 tuổi, giao thiệp với anh và người đàn bà từ 20 năm trước. Chị rất quyến luyến tôi. Hiện tại, chị đang ở chung với gia đình anh.

Trong câu chuyện, tôi và Thơ nghe chị kể:

“Cả một ngày, chị thật ái ngại vì cái vẻ vô cùng buồn bã trên anh. Anh ăn một chén cơm với trứng tráng, xong cầm quyển sách lên mở ra mà không đọc, mắt cứ chú mục mơ hồ vào một điểm trước mặt. Khi chị ra cửa, anh ngừng lên hỏi: ‘Em đi đâu vậy?’ Chị không đáp, nhưng anh dư biết là chị đến đây. Trông anh tội lắm.”

Tôi nhắm mắt nghe những lời này trong trạng thái nửa ngậy nửa tỉnh. Bên tai, tiếng Mimi than nhỏ với Thơ:

“Tội nghiệp con bé mỏng manh! Nó yêu ông Ngọc chỉ khổ. Bà Lan sẽ giết nó mất.”

Thơ hỏi:

“Bà Lan dữ như vậy sao?”

“Chứ còn gì!, Mimi gật, Bà ấy từng dám thuê mài một cây sắt nhọn để rinh dâm tinh địch. Ngày xưa đời sống họ rất khá. Làm chủ một *dancing* lớn, hai ngôi biệt thự, một ở Nha Trang, một ở Dalat, thêm biết bao tài sản xe cộ. Vậy mà do bởi tính ghen, chỉ trong 15 phút, bà Lan làm tiêu tan hết. Từ đó, họ xuống hầm, ăn cơm với xì dầu chứ chưa hề thấy miếng thịt nào liên tiếp bao năm.”

□

Nha Trang, thứ Ba 24/9/1974

Tại Nautique, nhìn thái độ bồn chồn của tôi vì anh thoa *colophane* quá nhẹ lên cây *archet*, anh bật cười nói với Thơ:

“Thu Vân nhỏ nhít mà thật uy nghi!”

Những câu chuyện lan man qua nhiều vấn đề văn chương âm nhạc, anh ngạc nhiên bảo rằng tôi thông minh quá:

“Luôn cả bạn trai, đừng kể là phụ nữ, chưa một người nào anh thấy hoàn toàn thoải mái với họ khi bàn đến các vấn đề như đang nói với em. Anh không nịnh để em vui lòng đâu, mà sự thật là thế đấy.”

Và anh tâm sự:

“Anh không dám tưởng đến điều mất em, nhưng nhờ có một ngày Thượng Đế gây chia cắt, em thuộc về người khác, chắc anh cũng không đủ can đảm xa em. Anh sẽ xin chồng em cho phép tới lui như một người bạn. Anh ao ước điều ấy mà chỉ sợ chẳng người đàn ông nào bằng lòng như thế.”

□

Nha Trang, thứ Tư 25/9/1974

Tan *dancing*, anh ghé tai tôi nói nhỏ:

“Nghe Mimi bảo ban chiều em ngắt đi, anh không yên lòng. Lát nữa em về nhà trước, đợi anh.”

Thì thật vậy, lúc trời đổ mưa nhanh, tôi đã thấy dáng anh sừng sững cao lớn hiện ra nơi cổng chính. Ngạc nhiên khi thấy tôi nép trong một góc, anh kêu lên:

“Có anh đây, em đừng lo lắng gì nữa.”

Trọn một đêm, tôi tỉnh giấc nhiều lần và lần nào cũng đều thấy anh ngồi chong đèn, đầu dựa vào tường. Tôi giục ‘*Anh ngủ đi!*’ nhưng lại bị cơn mệt mỏi lôi xuống làm cho mê ngay.

Mãi đến 4 giờ sáng, tỉnh giấc hẳn, nhìn thấy anh vẫn còn ngồi thức, tôi thật sự ngạc nhiên. Anh lắc đầu:

“Anh không mệt lắm đâu. Cả một đêm ngồi ôm cho em ngủ, nhìn em yếu đuối, anh đau lòng lắm.”

Nhẹ nhàng, anh tiếp:

“Có những phụ nữ, khi thoát nhìn, đàn ông thường nghĩ đến điều nhục dục. Em khác biệt ở điểm, từ em toát ra cái vẻ bơ vơ để anh tin rằng ai đã gặp cũng đều không khỏi rung động vì nỗi bơ vơ độc đáo trên em. Con người và tâm hồn em mong manh như một sợi tơ, bay đi hồi nào không biết. Nên em thấy rằng luôn luôn anh đối xử với em bằng thái độ rất gượng nhẹ, yêu em vô cùng mà không dám ghi mạnh, sợ em đau; thậm chí đến cây *archet* của em, anh cũng không dám thoa nhanh *colophane*, sợ nó gãy.”

Vuốt ve đôi bàn chân tôi, anh say sưa nói:

“Anh chỉ mong trong suốt cuộc đời còn lại ngồi ôm chân em, giữ cho giấc ngủ em trọn vẹn.” (Và tiếp) “Cũng như, em có biết, anh tôn trọng em đến cái độ từ khi yêu em, anh từ bỏ hẳn việc ngủ chung phòng với bà Lan. Đêm qua anh chỉ nói với bà ấy rằng ‘*Tôi đi sáng mai tôi về!*’. Lần đầu tiên trong 18 năm nay, anh mới làm điều cứng rắn đó.”

□

Nha Trang, thứ Năm ngày 3/10/1974

5 giờ chiều, rời *dancing* Oméga thẳng ra biển, tôi nghe anh hỏi:

“Em có nhớ mình đi con đường Yersin này bao nhiêu lần rồi không?”

Tôi mỉm cười không đáp.

Khí trời lạnh lạnh. Mùa thu đang bắt đầu trong thành phố. Những hạt mưa buồn buồn nhẹ nhẹ cơ hồ làm chùng khối tâm tư sôi bỏng. Cả một cuộc đời giông bão như dừng lại tại đây, trong khung trời nhỏ bé của những ngày tháng hôm nay. Sự dừng lại bình dị hiền lành với không chút tham vọng cao xa, mà chỉ là *đóng khung trên khuôn mặt dịu dàng của anh và những âm thanh quỵên luyến lấy nhau trên sân khấu mỗi tối.*

Bước cạnh anh trên bờ biển vắng, nhìn xa xa chân trời đầy mây u ám, có lúc lòng tôi quặn thắt, *hình dung đến một ngày không còn những mơ ước hôm nay mà phải trở lại Nha Trang, liệu rằng nỗi tê tái sẽ cao đến chừng nào?*

Giọng anh dịu dàng, pha lẫn đau đớn:

“Em đúng là ‘*Hoa nở về chiều*’ như câu tử vi anh Hà chắm. Giá mà Thượng Đế cho anh lùi lại lúc hai mươi, cho em chóng nhớn thành mười tám, mình yêu nhau, đi với nhau ngày đêm mà không cần phải ‘bán’ bất cứ con đường nào thì thật tuyệt vời em nhỉ?”

Sao trong lòng chỉ là nỗi băng khuâng khôn xiết.

□

Nha Trang, thứ Sáu ngày 4/10/1974

Khi tôi đến Nautique thì anh đã có mặt và đang nói chuyện với hai anh Cầm, Phong về vấn đề ban nhạc. Hai anh định kéo cả bạn qua *dancing* Thanh Nga, để Nautique lại cho anh với một thành phần ca nhạc sĩ khác.

□

Nha Trang, thứ Hai ngày 7/10/1974

Đi ăn cưới Phương Hoa buổi trưa. Tôi mặc áo dài màu vàng, e ấp thật sự khi hiện diện bên anh trước bạn hữu, những con người hiểu rõ thực trạng anh và như ngầm chờ đợi cái kết quả của thực trạng ấy đưa đến. Rất nhiều vị khách trong tiệc cưới tò mò nhìn tôi. Anh cúi vào tóc tôi, nói nhỏ:

“Em nổi tiếng khắp Nha Trang đấy! Quy Hồng bảo anh, đừng kéo *violon* trên sân khấu, em có cái dáng mới đẹp làm sao!”

Ngồi chung với ban nhạc Nautique, khi anh kể giữa bàn câu chuyện một người em chồng ca sĩ Uyên Trang¹ bị cô này gã bán, tôi bực tức nói nhỏ với anh:

“Em không muốn nghe đến cái tên đó!”

Anh buông tiếng ‘*dạ*’.

Tôi càng thêm bực:

“Anh không được *dạ* với em. Kỳ cục lắm!”

Anh Hoàng Cầm ngồi cạnh, không hiểu, cười lớn:

“Em gái tôi lại ghen rồi! Quy Hồng cũng xứng lắm chứ! Trẻ đẹp, có học, lại hát hay!”

Tôi xấu hổ, trong khi anh ghé vào tai tôi:

“Anh Cầm đang ‘*thuốc*’ bé đấy!”

Chị Hoàng Cầm cũng cười:

---

¹Ca sĩ Uyên Trang, một người tình cũ của anh, đầu mối cho lòng ghen ghê gớm của người đàn bà để đưa đến vụ bà tự tay châm lửa đốt nhà. Câu chuyện xảy ra vài năm trước, trước khi tôi gặp anh.

“Bao giờ đến phiên hai người này, phải cho tôi uống rượu thật say mới được.”

Anh gật đầu, về đùa cợt nhưng không kém phần nghiêm chỉnh:

“Bà yên trí, không lâu nữa đâu.”

□

Nha Trang, thứ Ba ngày 8/10/1974

11:30 khuya tan *dancing*, chúng tôi đi bộ qua khắp các con đường Nha Trang kiếm *bière* lạnh uống. Tiếng hát anh nghêu ngao giữa phố khuya hoang vắng:

“May mà có em, đời còn dễ thương!”

Tôi hỏi:

“Sao lại ‘*may mà*’?”

Anh cười:

“Bởi nếu em không hiện đến, chắc chắn rằng anh chẳng bao giờ còn dịp nhìn ra được cuộc đời dễ thương đến chừng nào như đêm nay.”

Tại quán Brodard, ngồi ngất ngưỡng cạnh anh trên hai chiếc ghế chân dài nơi quây rượu, nhìn không gian âm áp chung quanh, tôi nghe dậy lên trong hồn cả một ước mơ tìm kiếm tự thưở nào xa lắc.

Thưở ấu thơ say mê câu chuyện Sans Famille của Hector Malot cũng vì đoàn hát nhỏ của cậu bé Rémy từng nhiều lần dừng lại trước các ngôi nhà đầy ánh đèn, biểu tượng cho hạnh phúc gia đình cậu hằng thèm muốn.

Thưở ấu thơ, yêu quý nhân vật Jean Valjean trong Les Misérables của Victor Hugo chỉ vì cuộc đời thống khổ của ông đã không được một lần tìm ra mái ấm tình thương.

Thưở ấu thơ, mỗi đêm từ trường Nhạc trở về qua các ngôi biệt thự lớn, nhìn làn ánh sáng rực rỡ bên trong các khung cửa sổ mà nghe trong lòng thật nhiều mơ ước.

Và rồi khi lớn lên, màu đèn vàng tượng trưng cho niềm hạnh phúc, là điều cứ mãi còn ám ảnh trí não tôi.

Một lần đã lâu, viết cho một người bạn:

“Hãy tưởng tượng, còn điều gì thích thú đáng say mê hơn khi mình từ ngoài sương lạnh giá đẩy cánh cửa kính bước vào vùng ánh sáng của một chiếc quán khuya vắng khách, tìm một góc ấm, gọi một tách café nóng, đọc vài trang sách, rồi lại khoác pardessus và ra đi. Bước vào để sống với thế nhân, tìm lại cái chất người bình thường của mình, và ra đi để sống cho mình, tìm lại bản ngã cô đơn muôn kiếp trong mình...”

Thật vậy, ***hơn tất cả, tôi say mê tự do và luồng ánh sáng màu vàng âm áp, huyền diệu như một nổi kỳ bí không thể nào diễn tả cho đủ.*** Tôi kể anh nghe tâm trạng này, không nghĩ rằng anh hiểu

trộn vụn từng cảm xúc riêng trên những gì tôi nói. Nào dè, anh đắm đắm nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng thương xót:

“Anh không ngờ em đa cảm mãnh liệt đến vậy. Anh sẽ còn đưa em đến các quán *café* khuya và kiếm tìm cho em màu đèn vàng trong bất cứ nơi nào mình đi qua.”

Trong căn nhà đường Quang Trung, trời vẫn mưa rỉ rả. Anh ngồi chép tay hai bản *tango* Je Sais và Uno, đưa tôi đọc rồi nói:

“Một mai em tập hai bài này xong, anh sẽ đệm *accordéon* phần dưới. Anh đang dự tính thành lập một ban nhạc làm việc ở Nautique, và anh sẽ viết những bài bản mà *violon* là phần chính. Tất cả mọi người trong ban, kể cả anh, sẽ đệm cho em, đưa cái *mélodie* của em này bật lên.”

Tôi cảm động:

“Em sợ không nhận nổi vai trò?”

Anh lắc đầu:

“Không đâu, em dư sức, anh biết chắc như thế. Em đã thành công và sẽ còn thành công nhiều hơn nữa.”

Rồi, phác qua về những dự tính, anh giải thích:

“Anh đã nhận lời làm việc với ông Pérez, chủ Nautique, thành lập một ban nhạc mới tại đó, trên hết vì muốn có môi trường tập dượt với em trước khi mình ra đi khỏi vùng đất này. Thành phần gồm: *Violon*: Em; *Piano*: Anh; *Guitare solo*: Nam; *Guitare basse*: Khánh Huy. Tăng cường thêm ban nhạc trẻ Blue Sky trong khi chờ đợi một ban khác hùng hậu hơn từ Sài Gòn kéo ra. Mình tập một số Boston, Valse, Tango, Paso Doble khó để làm vốn cho em. Chachacha và Soul dành cho kèn đăm nhận. Ngày mai mình sẽ làm cuộc tổng dượt.”

Và anh viết lên mảnh giấy nhỏ cho khỏi quên:

“14 giờ, tập dượt rồi làm *practice générale*.”

Tôi cũng viết:

“Còn thì giờ nào mời Tâm & Trinh đi uống bière lạnh và thì giờ nào dành cho em?”

Anh cười, cúi xuống ghi tiếp:

“Love you all the time, All my life.”

Tôi: “And you’re mine”.

Anh: “Please don’t hold the knife!”

My love is so bright. We don’t have much time”

Tôi: “If comes the wife, so we must hide!”

Rồi cùng cười vang với nhau.

Trở lại công việc làm sắp đến ở Nautique, anh nói:

“Anh phải trình bày cho em hiểu thế này: Anh mang ý định ra đi cùng em thật, nhưng trước khi đi, anh cần chuẩn bị ít tiền cho em đỡ vất vả và cũng vì lương tâm trên bốn đứa nhỏ mà anh phải làm việc ở Nautique, cho bà ấy làm tài phán tại đó. Khi mọi thứ đã vững vàng, ban

nhạc ổn định, nhà hàng trôi chảy, chúng mình êm thấm rút lui. Em có đồng ý không?”

Tôi vụt kêu lên:

“Nhờ anh tạo cơ hội cho chị Lan chém em thì sao?”

Anh cười lớn, kéo dài cơn cười một lúc:

“Anh yêu em quá! ‘*Nhờ anh tạo cơ hội cho chị Lan chém em thì sao?*’ Yêu em đến điên được?”

Và, nghiêm trang hơn:

“Nhưng nếu bà ấy chém em thì phải chém anh trước.”

Khi xuống bếp đun nước sôi, pha *café*, anh kể:

“Quy Hồng và các cô ca sĩ Nha Trang *dancing* ái mộ em lắm, cứ xin anh đưa đến làm quen với em. Anh phải nói là đến một mình thì được, còn đến với bất cứ *Komarovski* nào thì anh giết!”

Và anh dịu dàng bày tỏ:

“Anh xin nói cho em hay rằng ***anh là người đàn ông ích kỷ một cách độc đoán trong tình yêu này***. Sở dĩ thế là vì anh yêu em quá, yêu đến điên cuồng được. Giờ đây chỉ nghĩ đến điều có ai đó nắm bàn tay em, anh đủ chết lặng.”

Tôi trấn an anh:

“Anh cũng đã hiểu tấm lòng em. Nếu có ai khác ưa thích em, làm sao em còn chỗ nào trong tim dành cho họ?”

Mưa vẫn rơi rỉ rả ngoài hiên khi trời đã quá khuya. Trong nhà, ánh đèn vàng tỏa đầy các góc. Nhìn cái bóng anh in đậm trên một khoảng tường trắng, tôi thốt lặng người khi tưởng đến một ngày sẽ mất đi tất cả mọi hạnh phúc hôm nay. Vậy thì lúc ấy, ***liệu rằng cái hoài vọng một đời theo màu đèn vàng có còn là ước mơ tìm kiếm? Hay nó chỉ là màu vàng tan vỡ để không bao giờ nữa tâm hồn tôi được trở lại bình yên?***

□